

Az Evangélium Antiókiában

{AA 155}

Miután az üldözés következtében a tanítványok elmenekültek Jeruzsálemből, az evangélium nagyon gyorsan terjedt szét a Palesztina határain túl fekvő vidékeken. Sok kis hívő csoport alakult a fontos központokban. A tanítványok közül egyesek „eljutának Főnicziáig, Cziprusig és Antiókiáig, prédikálván az igét.” (Ap. csel. 11:19) Rendszerint csak a héberekkel és görög zsidókkal foglalkoztak, akik akkor a világ majdnem minden városában egész településeket alkottak. {AA 155.1}

Azon városok közé, amelyek – az írás szerint – szívesen fogadták az evangéliumot, tartozott Antiókha is, Szíria akkori fővárosa. Kiterjedt kereskedelme folytán e sűrűn lakott központot igen sok, különböző nemzetiségű ember kereste fel. Ezenkívül Antiókiát egészséges fekvése, gyönyörű vidéke, gazdagsága, műveltsége és előkelő életmódja miatt is igen szerették a gondtalan kényelmet és szórakozást keresők. Az apostoli korszakban Antiókha a tobzódás és bűn városa volt. {AA 155.2}

Ciprusból és Cirénéből való néhány tanítvány nyilvánosan prédikált Antiókiában, és „hirdették az Úr Jézus evangéliumát”. „Az Úrnak keze vala velük” – és komoly fáradozásuk jó gyümölcsöt eredményezett: „Nagy sokaság tére meg az Úrhoz, hívővé lévén”. {AA 156.1}

„Elhatott pedig a hit ő felőlük a jeruzsálemi gyülekezet fülébe; és kiküldék Barnabást, hogy menjen el egész Antiókiáig”. Midőn új munkaterületére érkezett és látta, mi minden történt már itt Isten kegyelméből, „örvendeze; és inté mindnyájukat, hogy állhatatos szívvel maradjanak meg az Úrban.” (Ap. csel. 11:22-23) {AA 156.2}

Barnabás antiókhiai tevékenységét gazdag eredmény koronázta, és a hívők száma igen megnövekedett. A mű kifejlődött. Barnabás megfelelő segítség szükségét érezte, hogy kellően kihasználhassa az isteni gondviselés által nyújtott alkalmakat. Ezért elment Tárzusba, hogy felkeresse Pált, aki Jeruzsálemből történt távozása óta „Szíriában és Ciliciában” munkálkodott és hirdette „azt a hitet, amelyet egykor pusztított” (Gal. 1:21, 23). Barnabásnak sikerült találkoznia Pállal, és rábeszélte őt, hogy térjen vissza vele és legyen munkatársa az igehirdetésben. {AA 156.3}

Itt, a népes Antiókiában, Pál kitűnő munkaterületet talált. Tanultsága, bölcsessége és nagy buzgalma hatalmas befolyást gyakorolt e kultúrhely lakóira és látogatóira; valóban olyan segítségnek bizonyult, mint amelyre Barnabásnak szüksége volt. A két tanítvány egy teljes esztendeig munkálkodott együtt egyetértésben, hűségesen az Úr szolgálatában. Sok lélek ismerte meg általuk a názáreti Jézust, a világ Megváltóját. {AA 156.4}

Antiókiában nevezték a tanítványokat először keresztényeknek (= krisztusiaknak). Azért kapták ezt a nevet, mert prédikációiknak, tanításuknak és társalgásuknak központja és lényege Krisztus volt. Mindig és újból elbeszélték azokat az eseményeket, amelyek földi tanítói működése alatt történtek, amikor a tanítványok még személyes jelenlétének örvendezhettek. Sohasem unták meg, hogy tanairól és csodatevő gyógyításairól beszéljenek. Remegő ajakkal, könnyes szemmel szóltak a Getsemáne-kertben vívott lelki gyötrelmeiről, elárultatásáról, kihallgatásáról és keresztre feszítéséről; valamint türelméről, és alázatosságáról, amellyel ellenségei által okozott gyaláztatot és kínszenvedést elviselte; isteni irgalmasságáról, amellyel üldözőiért imádkozott. Viszont boldog örömmel beszéltek feltámadásáról és mennybemeneteléről, valamint mennyei közbenjárói tisztségéről, mint a bukott emberiség egyetlen Szószólójáról. A pogányok jogosan nevezték őket keresztényeknek, hiszen Krisztust prédikálták, és Általa küldték fel imáikat Istenhez. {AA 157.1}

Isten volt az, aki nekik a keresztény nevet adta. Királyi név! Megadja mindazoknak, akik Krisztussal egyesülnek. Erről a névről írta később Jakab: „Avagy nem a gazdagok hatalmaskodnak-é rajtatok, és nem ők hurcolnak-é titeket a törvény elé? Nem ők káromolják-é azt a szép nevet, amelyről neveztetek?” (Jak. 2:6-7) És Péter kijelentette: „Ha pedig mint keresztény szenved, ne szégyellje, sőt dicsőítse azért az Istent.” „Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket, mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek Lelke.” (I. Pt. 4:16, 14) {AA 157.2}

Az antiókhiai hívők felismerték, hogy Isten végzi bennük „mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből” (Fil. 2:13). Miután olyan nép között éltek, amely vajmi keveset törődött az örökkévaló dolgokkal, igyekeztek az őszinték figyelmét felhívni és határozott bizonyosságot tenni Róla, akit szerettek és szolgáltak. Szolgálatukban alázatosak voltak, mert megtanultak bízni a Szentlélek erejében, amely hatásossá teszi az élet Igéit. Így naponta bizonyosságot tettek Krisztusba vetett hitükről, az élet legkülönbözőbb megnyilvánulásai közepette. {AA 158.1}

Krisztus antiókhiai követőinek példaadása szolgáljon bátorításul valamennyi hívőnek ma is, a világ nagyvárosaiban. Isten rendelte úgy, hogy kiválasztott, megszentelt és tehetséges munkások menjenek el a fontos, népes városokba, hogy ott nyilvános munkát végezzenek; ugyancsak Isten szándéka az is, hogy a gyülekezeti tagok, akik ezekben a városokban laknak, Istentől nyert adományait szintén használják fel lelkek megnyerésére. Gazdag áldások várnak rájuk, ha feltétlenül engedelmeskednek a felhívásnak. Mialatt azon fáradoznak, hogy Krisztusnak lelkeket nyerjenek meg, tapasztalni fogják, hogy sokan, akiket másként nem lehetett volna megközelíteni, nem zárkoznak el ügyes, személyes fáradozásaik elől. {AA 158.2}

Isten országának ügye itt e földön most is a bibliai igazságok élő képviselőit igényli. A felszentelt prédikátorok egyedül nem bírják elvégezni feladatukat: a nagyvárosok tömegeinek figyelmeztetését. Isten nemcsak a hithirdetőket hívja el, hanem az orvosokat, a betegápolókat, a könyvevangélistákat, a biblia-munkásokat és a megszentelt életű gyülekezeti tagokat is. Mindenkit elhív, aki ismeri Isten ígését és kegyelmének hatalmát, hogy figyelmüket a még sötétségben élő városok lelki ínségére irányítsa. Az idő rohan, és még sok a tennivaló. Minden erőt be kell vonni a munkába, hogy a jelenleg kínáló alkalmak bölcsen kihasználhatók legyenek. {AA 158.3}

Pált együttműködése Barnabással Antiókhiaiban, megerősítette abban a meggyőződésében, hogy Isten különleges munkára hívta el a pogány világ érdekében. Az Úr megmondta neki megtérésekor, hogy szolgájává lesz a pogányok között, „hogy megnyissad szemeiket, hogy setéségből világosságra és a Sátánnak hatalmából az Istenhez térjenek, hogy bűneiknek bocsánatát és megszenteltettek között osztályrészt nyerjenek az én bennem való hit által” (Ap. csel. 26:18). Az angyal pedig, aki megjelent Anániásnak, ezeket mondotta Pálról: „Ő nekem választott edényem, hogy hordozza az én nevemet a pogányok és királyok és Izrael fiai előtt”. (Ap. csel. 9:15) Végül Pálnak is, amikor a jeruzsálemi templomban imádkozott, angyal jelent meg, ezzel a paranccsal: „Eredj el, mert én téged messze küldelek a pogányok közé.” (Ap. csel. 22:21) {AA 159.1}

Így bízta meg az Úr Pált, hogy a pogány világ nagy misszióterületére menjen. Erre a nagy horderejű, széles körű nehéz munkára úgy készítette elő, hogy szorosán összekapcsolódott vele. Elragadtatásban megnyitott szemei előtt elvonultatta a menny gyönyörű és dicső képeit. Isten Pált bízta meg azzal a feladattal, hogy „azt a titkot..., mely örök időktől fogva el volt hallgatva” (Rm. 16:25) kinyilatkoztassa. „Az Ő akaratának titkát” (Ef. 1:9), „amely egyéb időkben meg nem ismerttetett az emberek fiaival úgy, ahogy most kijelentetett az Ő szent apostolainak és prófétáinak a Lélek által, hogy tudniillik a pogányok örökös társak és ugyanazon test tagjai és részesei az ő ígéréteinek a Krisztus Jézusban az evangélium által.” Pál apostol Isten szolgájának nevezte magát, és önnönmagáról szólva, így folytatta: „Nékem, minden szentek között a legeslegkisebbnek adatott ez a kegyelem, hogy a pogányoknak hirdessem a Krisztus végére mehetetlen gazdagságát. És hogy megvilágosítsam mindenkinek, hogy miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtett vala örök időktől fogva az Istenben, aki mindeneket teremtett a Jézus Krisztus által; azért, hogy megismerttessék most a mennybéli fejedelemségekkel és hatalmasságokkal az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége, amaz örök eleve elvégzés szerint, amelyet megcselekedett a Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.” (Ef. 3:5-11) {AA 159.2}

Isten gazdagon megáldotta Pál és Barnabás munkáját azon év alatt, amelyet az antiókhiai hívők között töltöttek. Azonban mindeddig egyikük sem volt formailag felszentelve a prédikátori tisztségre. Most tehát keresztényi tapasztalataik annyira megérttek, hogy Isten rájuk bízhatta azt a súlyos missziómunkát, amelynél szükségük volt mindazon kiváltságokra, amelyekben a gyülekezet őket részesíthette. {AA 160.1}

„Valának pedig Antiókhiaiban az ottlevő gyülekezetben némely próféták és tanítók: Barnabás és Simeon, ki hivattatik vala Nigernek, és a Czirénei Lucius és Manaen... és Saulus. Mikor azért azok szolgálnak az Úrnak és böjtölének, monda a Szent Lélek: Válasszátok el nékem Barnabást és Saulust a munkára, amelyre én őket

elhívtam.” (Ap. csel. 13:1-2) Mielőtt tehát ezt a két apostolt a pogánymisszióra kiküldték, böjttel, imával és kézzel ünnepélyesen Istennek szentelték őket. Ezzel a gyülekezet egyszersmind felhatalmazta őket, hogy az igazságot hirdessék, hogy kereszteljenek, és gyülekezeteket alapítsanak, amelyek korlátlan egyházi teljhatalmat élveztek. {AA 160.2}

A keresztény gyülekezet ekkor új, fontos időszakába lépett. Megkezdődött az evangélium diadalútja a pogányok között; a gyülekezet pedig megerősödött a dúsan bearatott lelkekkel. Várható volt azonban, hogy az erre a munkára kijelölt apostolok bizalmatlansággal, előítéllettel és irigységgel találkoznak majd és tanításuk, amely „lerontotta a közbevetett választófalat” (Ef. 2:14) –, amely oly hosszú időn át szétválasztotta a zsidókat és görögöket – az eretnység vádját lobbantja fel. Emiatt egyben az evangéliumi prédikatori tisztségre nyert felhatalmazásukat sok törvénytisztelő, jámbor zsidó kétségbe is vonhatja. Isten azonban előre látta a nehézségeket, amelyek szolgálói útját akadályozhatják, és hogy munkájuk zavartalanul alakulhasson, kinyilatkoztatás útján utasította a gyülekezetet arra, hogy nyilvánosan avassa fel őket a prédikatori tisztségre. Így tehát felszentelésük nyilvános elismerése volt az Isten rendelkezésének, hogy vigyék el a pogányoknak az üdvözítő evangéliumot. {AA 161.1}

Pál, valamint Barnabás is, Istentől kapta megbízatását; a kézzel tehát nem jelentette a kegyelem vagy képesség újabb adományát, hanem csak a tisztség formai elismerését, felhatalmazást erre a hivatásra. A gyülekezet így nyomta rá pecsétjét Isten művére. {AA 161.2}

A zsidók számára az ilyen eljárás nagy jelentőséggel bírt. Ha a zsidó apa gyermekeit megáldotta, ünnepélyesen fejükre helyezte kezeit. Ha egy állatot odaszántak áldozatul, akkor az áldozatot bemutató papnak szintén rá kellett tenni kezeit az áldozat fejére. Amikor tehát az antiókhiai hívő gyülekezet szolgálói rátették kezüket Pál és Barnabás fejére, ezzel a cselekedetükkel Istent arra kérték, hogy a kiválasztott apostolokra, különleges munkájukra szóló felavatásukra, áldását adja. {AA 162.1}

Később a kézzel való felszentelés szertartásával igen visszaéltek. Indokolatlan fontosságot tulajdonítottak ennek a cselekménynek, mintha azokra, akik ilyen felszentelésben részesültek, azonnal valamilyen erő áradna, amely őket bizonyos lelki hivatásra képesítené. Azonban a Szentírás semmit sem jegyzett fel arról, mintha a két apostolra, felavatásuk alkalmával, pusztán kézzel való érintéssel, valamilyen erő szállott volna. Csak felszentelésükről értesülünk és annak jelentőségéről, jövő munkájukat illetően. {AA 162.2}

A két tanítvány felavatásának körülményei – az evangélium szolgálatának meghatározott ágára – világosan bizonyítják, hogy az Úr a Szentlélek által különválasztott, elhívott eszközei útján munkálkodik megszervezett gyülekezetében. Amikor az Üdvözítő néhány évvel előbb kinyilatkoztatta Pálnak Isten szándékát személyét illetően, Pál azonnal összeköttetésbe került a Damaszkuszban újonnan alakult gyülekezet tagjaival. A damaszkuszi gyülekezet így e megtért farizeus személyes tapasztalatairól rögtön tudomást szerzett. Most pedig, hogy az egykor adott isteni megbízást átfogóbban végrehajtsák, megbízta a Szent Lélek a gyülekezetet, hogy Pált és munkatársát felavassák, miáltal újabb bizonyosságát adta, hogy Pál az Úr kiválasztott eszköze az evangélium terjesztésére a pogányok között. Miközben az antiókhiai gyülekezet vezetői „szolgálának az Úrnak és böjtölének, monda a Szent Lélek: Válasszatok el nékem Barnabást és Saulust a munkára, amelyre én őket elhívtam.” {AA 162.3}

Isten e földön egyházát tette a világosság közvetítőjévé, és általa akarja közölni szándékát és akaratát. Nem ad egyetlen szolgájának sem olyan tapasztalatot, amely független volna a gyülekezet tapasztalatától, vagy éppen ellentétben állna azzal. Nem is közli a gyülekezetre vonatkozó akaratát csupán egyetlen emberrel, miközben azt – Krisztus testét – sötétségben hagyja. Gondviselésében szolgálait szoros összeköttetésbe hozza gyülekezetével; azért, hogy kevésbé bízzanak önmagukban, de annál nagyobb bizalommal viseltessenek azokkal szemben, akiket művének fejlesztésére használ fel. {AA 163.1}

A gyülekezetben kezdettől fogva mindig akadtak emberek, akik állandóan személyes függetlenségre törekedtek. Az ilyenek nem látják be, hogy a szellem ilyen függetlenítése az embert könnyen arra vezeti, hogy túlságosan bízzék önmagában, és saját ítéletét többre értékeli hittestvérei tanácsánál és ítéleténél; különösen azokénál, akiket Isten népének vezetésére tisztségekkel ruházott fel. Isten tekintélyt és hatalmat adott gyülekezetének, amelyet lebecsülni vagy megvetni senkinek sincsen joga; aki így cselekszik: Isten szavát veti

meg. {AA 163.2}

Aki hajlamos arra, hogy saját ítéletét tekintse mérvadónak, nagy veszélyben forog. Sátán jól megfontolt terve ez, hogy elválassza mindazoktól, akik a világosság közvetítői, és akik által Isten működik, hogy művét a földön felépítse és kiterjessze. Lekicsinyelni és megvetni azokat, akiket Isten bízott meg az igazság terjesztésében a felelősség viselésével, annyit jelent, mint megvetni azokat, akiket Isten, népének támogatására, bátorítására és erősítésére rendelt. Ha az Isten művében dolgozó munkás abban a hitben él, hogy ő - senki mástól - csak közvetlenül Istentől kaphat világosságot, ezzel kaput nyit az ellenségnek, aki könnyűszerrel elcsábítja és legyőzi. Az Úr úgy rendezte bölcsen, hogy a hívőket szoros kapcsolat fűzze össze; keresztényt kereszténnyel, gyülekezetet gyülekezettel. Így lehetséges csak, hogy az ember Istennel együtt dolgozhasson. Így rendelnek alá minden eszközt a Szentléleknek, és valamennyi hívő rendszeres, jól irányzott törekvésben egyesülve közölheti a világgal Isten kegyelmének örömhírét. {AA 164.1}

{AA 164.2}

Miközben az evangélium fénye világított Antióchiában, a Jeruzsálemben maradt apostolok szintén párhuzamosan fejlesztették tovább megkezdett művüket. Az ünnepekre évente minden tartományból sok zsidó jött fel Jeruzsálembe, hogy ott a templomban imádkozzék. E zarándokok között sokan voltak, akik őszinte életszentségre törekedtek, és komolyan kutatták a próféciaikat. Vágyva várták a megígért Messiás eljövételét, Izrael reménységét. Ha Jeruzsálem megtelt ilyen idegenekkel, akkor az apostolok tántoríthatatlan bátorsággal prédikálták Krisztust, noha tudták, hogy életük ezáltal állandó veszélyben forog. Azután Isten Lelke nyomta rá pecsétjét munkájukra: sokan megtértek és hívővé lettek. Ezek amikor visszatértek hazájukba, a világ különböző részén elhintették az igazság magvát, minden nép és társadalmi osztály körében. {AA 165.1}

Azon apostolok közül, akik e munkára szentelték életüket, különösen kitűnt Péter, Jakab és János. Szilárd volt abbéli meggyőződésük, hogy őket bízta meg Isten, hogy otthon, a hazájukban saját népüknek Krisztust hirdessék. Igyekeztek hűen és bölcsen bizonyosságot tenni azokról a dolgokról, amelyeket láttak és hallottak és a „biztos prófétai beszéd”-re (II. Pt. 1:19) hivatkoztak azon erőfeszítésükben, hogy meggyőzzék „Izraelnek egész házáat...”, hogy azt a Jézust, akit a zsidók megfeszítettek, „Úrrá és Krisztussá tette Őt az Isten” (Ap. csel. 2:36).

{AA 165.2}